

"...

I- İPTAL VE YÜRÜRLÜĞÜN DURDURULMASI İSTEMLERİNİN GEREKÇESİ

Dava dilekçesinin yürürlüğün durdurulması istemini de içeren gerekçe bölümü şöyledir:

“1- İptale konu yasa, “reel sektörün bankalara olan borçlarını, zor durumdaki bankalara kamudan kaynak (destek) aktarımını, bu alandaki ihtilaflarda özel takip yöntemlerini, bağımsız idari otoritelerin denetimini, kamu bankalarında çalışanların tasfiyelerini ve buradaki üst düzey bürokratların bir ölçüde sorumsuzluklarını” düzenleyen çerçeve kanundur.

2- Yasa, siyasal iktidarı elinde bulunduran gücün, ülkenin yaşadığı herhangi önemli sorunda çözüm üretebilme yeteneğinden yoksun olduğunu göstermektedir. Gerçekten, bankacılık alanında kısa dönemde birden çok (beş ayrı) düzenleme yapılmıştır. Sonuçlarına milletin katlandığı beceri ve öngörü noksanlığı, yasama çoğunluğunun kalıcı niteliğine dönüşmektedir. Adeta kanunculuk oynanmaktadır.

3- Bu yasanın yürürlüğe girmesinden önce el konan bankalarla bu yasanın yürürlüğe girmesi ile kurtarılabilecek bankalar arasında, “uçurum” sözcüğünün dahi ifade edemeyeceği “derin eşitsizlik” inşa edilmektedir. Aynı hukuk vatanında, aynı sorunda, biri batırılan, öbürü kurtarılan iki ayrı grup yaratılmıştır. Doğrusu bu idi ise, bu doğru eskilerinden neden esirgenmiştir' Doğru eskisi idi ise, yeni seçeneğin rasyosu nedir' Milat tanımlamalarıyla hukuk dünyasına aktarılan, “yeniden yapılandırma” damgası vurulmasına rağmen ömürleri gece yarılarını aşamayan çapsız düzenleme anlayışı, düşündürücüdür.

4- “Yeniden yapılandırma yasalar grubu” içinde takdim olunan bu yasa, finans kesimine tahsis edilecek kaynağın yine kara deliğe akma ihtimalini önleyecek mekanizmalarla yeteri kadar donatılmamıştır. Özellikle yasanın 1 inci maddesindeki önemli (ve bize göre de gerekli) yetkilerin ve benzeri yetkilerin kullanım alanlarında şeffaflık getirilmemiştir. “Kaynaklar kime aktarıldı, yapılan sözleşmeler ve alınan kararlar nelerdir” sorularının cevaplarını kimse öğrenemeyecek, belki de ancak skandallarla ortaya çıkabilecek yolsuzluklar, ulusal sır gibi saklanacaktır. Yasanın geçici 1 inci maddesi ile tanınan sorumsuzluk eşdeğeri koruma ile 1 inci maddedeki ekonomik içerikli rafine yetkilerin gizli kullanımı bir araya gelince, adeta yolsuzluk tarlası olan güzel Türkiye'mize nasıl bir kara delik sunulduğu kolaylıkla farkedilebilecektir. (Vadelerin uzatılması, trilyonlarca asıl alacakların tamamına yakın şekilde indirilebilmesi, faizlerin tümünün silinmesi ve benzeri yetkiler hatırlanmalıdır. Yasanın 1 inci maddesi).

5- Cumhurbaşkanımızın, Anayasanın doğru okunmasından ibaret “geri-gönderme” tasarrufunu, iktidar çoğunluğunun göz ardı etmesini, sistem bakımından vahim buluyoruz. Yakın gelecekteki “IMF” görüşmesi, Anayasa ihlalinin sürdürmenin meşru mazereti olamaz. Bu, siyaset kurumunun, giderek yürütmenin ve yürütmeyi meşrulaştıran yasama çoğunluğunun Anayasayı kasten ihlalinin tescilidir. Kurumlarımızın kurumsallaşmadığının da göstergesi olan bu olay, kimileri için Anayasanın “kağıtta yazılı herhangi bir metin olduğu” nü ortaya koymaktadır. Sadece bu zihniyet dahi, hukuk ve demokrasimiz için hazindir. İptalini istediğimiz yasa maddeleri, bu zihniyetle yoğunlaştırılmıştır.

Davamız, bu yasanın bazı maddelerine yönelik bir iptal davasıdır. İktidar çoğunluğunun yarattığı krizden kurtuluş için sunulan formüllerin önünü tıkamamak için, tümünden iptal istenmemiştir. Ana Muhalefet Partisi, iptal davası açmasa idi, “ülkeyi kurtaracaktık”

popülizmine fırsat verilmemiştir. Ayrıca, krizden çıkış için üzerimize düşen her türlü desteği ve görevi; pozitif muhalefet anlayışımızın gereği saymaktayız. Belirtelim ki ekonomik önlem adına, açık Anayasa ihlalleri karşısında suskun kalmamız beklenemez. Ana muhalefet, Anayasamızın “anayasal koruyucusu” dur (Any. Mad. 150). Ana muhalefete düşen bu ulusal görev, savsanamaz.

SOMUT AYKIRILIKLAR - GEREKÇELER

1- Yasanın “6/A” hükmü, Anayasamızın, 2, 128/1 ve 165 hükümlerine aykırıdır.

Yasanın sözü geçen hükmü, “özel hukuk hükümlerine tabi olmayan personel” tersine anlatımıyla kamu bankalarında, 31.12.2002 tarihinden sonra “statü hukukuna tabi personel çalıştıramayacağını”, bu bankaların özelleştirilmesi (geçiş) sürecinde bu personellerin statülerinin sözleşmelere dönüşümünü ve duruma göre diğer kamu kurumlarına aktarılmalari ile bunların haklarını düzenlemektedir.

Kamu bankalarının özelleştirilmesi, siyasi ve hatta ekonomik olarak zorunlu bir tercih sayılabilir. Bu tercih, siyaseten de eleştirilebilir. İşin bu yönünün, gerek Anayasamızı ve gerekse Anayasal yargımızı ilgilendiren bir tarafı yoktur. Ne var ki, “yeniden yapılandırma” veya “geçiş” üst-başlıklarıyla kavramlaştırılan bu süreçler, bir yönüyle yoğunluğu Anayasa düzeyine yükselen hukuki süreçlerdir. İlgilendirdiği ölçüde yüksek amaç adına Anayasa feda edilemez (Any.Mad.11/2). O halde, “Anayasaya ve hukuka saygılı yeniden yapılandırma ve geçiş” ilkesini keşfetmek ve sindirmek zorundayız. “Biz yaptık, oldu” diyemeyiz. Herhangi bir kesim için Anayasaya rağmen imtiyaz ve dayatmalar üretemeyiz.

İmdi

a) Kamu kaynakları ile kurulmuş kamu bankalarının yapı, işlev ve hizmetleri, KAMUSAL-ALAN İÇİNDE KALIRLAR. KAMU HİZMETİ GÖRÜRLER. Bunlar, elbette ki özelleştirilebilirler (Any.Mad.47/3). Ancak, özelleştirilinceye kadar yaptıkları faaliyet, birer kamu hizmetidir (Any.Mad.128/1).

b) Bu bankalar, birer Kamu İktisadi Teşebbüsüdür. Hakim sermaye niteliğini kaybetmeleri (yani sermaye paylarının yarıdan aşağıya düşmesi), bu alandaki hizmeti, en azından Anayasanın 128/1 anlamında “asli kamu hizmeti” sayılmaktan çıkarır. Bu sonuç, Anayasamızın KİT'lerin denetimine ilişkin 165 inci maddesinin dolaylı sonucudur. Anayasa, yalnızca sözü ile değil, aynı zamanda rasyosu (ruhu) ile de bağlayıcıdır. Varılan sonuç odur ki, “kamu bankaları % 50'nin üstünde sermaye paylarını” korudukları sürece, geçiş süreçlerinde de olsa, gördükleri hizmet, asli birer kamu hizmetidir.

c) Anayasamızın 128/1 hükmü, “Devletin, Kamu İktisadi Teşebbüsleri ve diğer Kamu Tüzel Kişilerinin genel idare esaslarına göre yürütmekle yükümlü oldukları kamu hizmetlerinin gerektirdiği asli ve sürekli görevler, memurlar ve diğer kamu görevlileri eliyle görülür” biçimindedir.

Bankaların, özelleştirme tamamlanıncaya (kamu payı % 50'nin altına düşünceye) kadar ki süreçte göreceklari asli ve sürekli hizmetleri, statü hukukuna tabi bir personel rejimi ile sürdürmek, Anayasa buyruğudur. Ne bir Anayasacıdan, ne de Anayasa Komisyonundan destek almadan oluşturulan, Cumhurbaşkanımızın geri gönderme mesajına kulak asmayan, geçiş

döneminde statü hukukuna bağlı istihdam rejimini yasaklayan bu hüküm, Anayasa ile çatışmaktadır. Anayasaya rağmen bir hüküm, hukuki varlığını sürdüremez (Any.Mad.11/2).

Yasa hükmü, mevcut yapısı ile “hukuk devleti” ilkesi ile de bağdaşmamaktadır. Devletin bir parçası (organı) olan yasama da, bu ilkeyle bağlıdır. Hukuk devleti, kendi Anayasasına uyan, Anayasasındaki kuralları baypas etmeyen yasama organına sahip devlettir (Any.Mad.2). Yasa kuralı üretilirken, iktidar çoğunluğu tarafından, Anayasa yok sayılmış, bile bile çiğnenmiştir. Bu aykırılıklar, “ancak akademik tartışmanın konusu olabilir” denerek geçiştirme stratejisi izlenmiştir. Bu anlayışı Anayasal düzenimiz bakımından doğru bulmuyoruz.

Sonuç olarak, özelleştirilme tamamlanmadıkça, geçiş sürecinde kamu bankalarında statü hukukuna bağlı personel istihdamı yasağının öngörülmesi, statü hukukuna tabi mevcut personelin tip değiştirerek veya diğer kamu kurumlarına aktararak tasfiyesi, Anayasamızla bağdaşmamaktadır.

2- Yasanın 7 nci maddesi, Anayasamızın 2, 7, 28/1, 2, 108, 133, 160, 165 hükümlerine aykırıdır.

Madde, literatürde “bağımsız idari otoriteler” olarak adlandırılan, özerk kurul, kurum ve bunlara bağlı kuruluşların mali denetimini, Başbakanlığa bağlı “özel bir komisyona” bırakmaktadır. Madde ayrıca, bu otoritelere uygulanamayacak yasa hükümlerini açık atıf ve zımni ilga yahut askıya alma yoluyla belirlemektedir (Mad.7/3,4). Kuralda öngörülen bir başka model, “yıllık faaliyet raporlarının Bakanlar Kuruluna sunulması, Meclisimizin ise, özel komisyon bazında sadece bilgilendirilmesi” olarak ortaya konmuştur.

“Kurumları batılı, kendileri doğulu” olan yapıların ancak üretebilecekleri özgün model ne olabilir, sorusuna cevap verilebilecek en çarpıcı örnek, “bu madde”dir. Kurumların ve kavramların içini boşaltarak, merkezi iktidarlara ahtapot sarmalı gibi özerk yapılara enjekte etmenin en güzel numunesi veriliyor.

a) Türk kamu yönetiminde “bağımsız idarî otoriteler”, genellikle özel yasalarla (kurumsal alan yasalarıyla) düzenlenmiş olup, sayıları 20 civarındadır. Her birinin düzenleme alanlarının tabiatlarından kaynaklanan farklılıkları vardır. Bu farklılık, bu kurum/kurulların denetim rejimlerinde de görülmektedir. Ne var ki yasa, bunların tümünü, mali denetim bakımından aynı hukuki rejime, bir GENEL HÜKÜMLE bağlamıştır. Bir genel hükmün özel ve geçici kanunda sevk edilmesi, hukuk devleti ilkesine aykırıdır (Any.Mad.2). Bu otoriteleri kapsayacak bir genel ve ortak hukuk oluşturulmak isteniyorsa “BAĞIMSIZ İDARİ OTORİTELER KODU” geliştirilebilir. Hukuk devleti, hukuk birliğini oluşturacak, bölük/pörçük, uzmanların bile içinden çıkamayacakları mevzuat dağınıklığını önleyecek bir yasama görevini de bünyesinde barındıran bağlayıcı bir ilkedir (Any.Mad.2, 11/1). Özel ve geçici bir kanunda, yirmiye yakın özneyi ilgilendiren ortak ve sürekli hüküm oluşturulması, tam bir yasama keyfiliğidir. Anayasanın özünün aykırı bulduğu, taknin metotları ile bağdaşmayan bir tarzdır.

b) Özerk kurum ve kurullar, siyasal iktidara bağımlı olmayan, doğru söyleyişle duyarlı kamusal alanlarda bağımsızlığı bulunan yapılardır. Bunların mali veya diğer denetimleri, siyasal iktidara bağlamak, “bağımsızlık ve özerklik” zorunlu niteliğini çöktürür. (Dr. Akıncı, Müslüm, Bağımsız İdari Otoriteler ve OMBUDSMAN, İst. Shf.100, 109 vd. 114vd. Dr. Ulusoy, Ali. Bağımsız İdari Kurumlar, Danıştay Dergisi yıl 1999 Sayı:100 Makalenin tamamı) Yasama

organı, bir yapıya özerklik/bağımsızlık vasfını tanıdıktan sonra, bu vasıfla bağdaşmayan düzenlemeye gidemez. Hukuk devleti kavramı, yasama organının benimsediği ve hukuk ilminin kurucu unsur olarak varsaydığı olumsuz unsurları (siyasal iktidarın özerk kuruluşları denetlemesinin kurumsal bağdaşmazlığı) yasaya ekleyememe yönünde bir özü içerir. Bu otoritelerin Başbakanlıkça oluşturulacak özel komisyonca denetimi, hukuk devletine aykırıdır (Any.Mad.2).

c) Bu konuda, gerek Anayasamızın bazı hükümlerinden, gerekse Anayasa Mahkememizin bazı içtihatlarından “ölçü normlar” keşfedilebilir. Kamu kaynağını kullanan ve duyarlı alanlarda kamusal işler gören regülasyon kurumları, idareyle bağımlılık içinde bulunmayan, tarafsız denetim organlarıncı denetlenmelidir. Anayasanın 165 inci maddesi, TBMM'ni denetim organı kılacak “bir ölçü norm” un geliştirilmesine; 160 inci maddesi Sayıştay'ı denetim organı kılacak “bir ölçü norm”unun geliştirilmesine elverişlidir. Bu hükümleri; özerk kuruluşların yürütme organına bağlı denetim kurumlarının denetimine tabi kılınmasını yasakladığı biçiminde bir özel içerikle okuyabiliriz (Anglosakson Anayasa Literatürü terimiyle anayasal anlamın yeniden keşfi). Hele Meclisi'mizin temel işlevlerinden birinin denetim olduğu yönündeki Anayasal tarifler, böylesi bir yoruma destek verebilir (Any.Mad.98-100). Cumhurbaşkanımızın, Meclise geri gönderme tezkeresinde yollama yaptığı yüksek mahkeme içtihatlarından da aynı doğrultuda “referans norm” üretilebilir. (Any.Mad.28.01.1988 tarih 12/3-E/K; Keza, 24.02.1987 tarih, 24/6-E/K, Keza 19.03.1987 tarih 5/7-E/K)

Anayasamızın kimi maddelerine serpiştirilen denetim sisteminin çatısı, felsefe ve ruhu, özerk kuruluşların, yürütmenin güdümünde olan denetim organlarıncı değil, Büyük Meclis ve Sayıştay gibi taraf olmayan/bağımlı olmayan kurumlarca denetimini öngörmektedir. Mevcut düzenleme, Anayasaya aykırıdır.

d) Yasanın 7 nci maddesinin, bir üst kurul olan RTÜK'ü kapsadığı kuşkusuzdur. İletişim özgürlüğünün kurumsal teminatı olan bu özerk kuruluşun, Başbakanlık özel komisyonu denetimine bağımlı kılınması, yalnızca Anayasaya aykırı değil; aynı zamanda tehlikelidir. Haber ve bilgi edinme kanallarının düğmelerini Başbakanlığa teslim eden bir rejimin adı: Demokrasi olamaz. RTÜK'ün denetiminin Büyük Meclise bağlı olması, çoğulcu rejimimizin kurumsallaşmış geleneksel teminatıdır. Yasama organı, modern sansür üretimine elverişli, önleyici mekanizmalar içermeyen bir hükmü, Başbakanlığa ikram edemez (Any.Mad.28/1,2). Bu hüküm, basın ve haber alma hürriyetini (özellikle görüntülü iletişimi) iktidarın mutlak pençesine tevdi eden bir TEDBİR'dir. Ayrıca, bu hüküm, RTÜK açısından “iletişim çoğulculuğuna da aykırıdır. (Any.Mad.133/1) Televizyon özgürlüğü (Any.Mad.133/1), “ölçülülük”, “demokratik toplum düzeni”, “Anayasanın sözüne ve ruhuna uygunluk” gibi sınırlandırılma prensipleri ile çatışacak biçimde daraltılmıştır. (Any.Mad.13) Denetimi Başbakanlığa bağlı düzenleme kurulunun (RTÜK'ün), görüntülü iletişim alanında, sektörün ve özgürlüğün gerektirdiği şekilde düzenlemeler yapabilmesi bundan böyle mümkün olamaz. Sisteme bir kriz maddesi daha ekmiş oluyoruz.

e) Bağımsız idari otoritelerin yıllık faaliyetleri konusunda, Meclisin bir komisyonunun bilgilendirilmesi hükmü, kendisine itibar edilmesini istemeyen bir Meclis görüntüsünü yaratmaktadır. Meclis, eğer denetim ihtiyacında ise, Anayasanın 7 nci maddesinde varolan asal yetki ile, bu yetkiye tam manasıyla sahip olabilir. Meclis için hiçbir şekilde istenemeyecek görüntü yaratan, tam bir denetim yetkisi içermeyen bu hüküm, yasama gücünü, bir denetim gücü olarak da tanzim eden Anayasa düzenimizle bağdaşmaz. (Any.Mad.7, 98-100,165)

f) Yasanın en azından sözü (MAD.7/1,4), Devlet Denetleme Kurulunu da kapsayacak bir üslup tercihiyle kaleme alınmıştır. Hüküm, bu yönüyle Anayasamızın 108 inci maddesine açıkça aykırıdır.

Yasanın 7 nci maddesi, Anayasa-üstü yasa yapma anlayışının bir tezahürüdür ve hiçbir şekilde Anayasal korunmadan yararlanamaz. Bu hüküm, sistemden iptal yoluyla, ivedilikle ayıklanmalıdır.

3- Yasanın geçici 1 inci maddesinin 2 nci ve 3 üncü fıkra hükümleri, Anayasamızın 2, 10, 9, 87, 138, 128/1 hükümlerine aykırıdır.

Maddenin sözü geçen fıkraları, kamu bankalarının yönetim, denetim ve tasfiye kurulları üyelerinin; sorumluluk, ceza ve idare hukuku açılarından özel hukuk alanına tabi kılınmalarını öngörmektedir. Madde, mevcut yapısıyla bir kısım kurul üyelerine “kısmi sorumsuzluk ve imtiyaz bahşetmektedir”

a) Bu üyelerin görevleri, kamusal alanla ilgili asli ve sürekli görevlerdir. Bu üyeler, dört başı mamur birer memurdurlar. Bu, Anayasanın buyruğudur (Any.Mad. 128/1). Ceza ve idare hukuku açılarından bunları memur saymamak; -tabir yerinde ise- alacalı memurluk (işine gelince memur, işine gelmeyince memur değil) kavramına geçit vermek anlamına gelir. Anayasamız, böyle bir geçite olur vermemektedir.

b) Bu layihamızın “11/1” numaralı bölümünde, yasanın 6 ncı maddesiyle ilgili olarak yapılan tahliller, kısmen burada da geçerlidir. Orada belirtildiği gibi, özelleştirme tamamlanmadıkça (veya kamu payı % 50'nin altına düşmedikçe), geçiş döneminde sözü geçen kurul üyelerini kısmen veya tamamen memur saymama serbestisi yoktur (Any.Mad.165 hükmünden çıkarsanan yan ilke ve Any.Mad. 128/1)

c) Ayrıca, üst bürokratları memur kapsamından çıkararak, aynı bankalarda çalışan diğer onbinlerce kişileri memur saymaya devam eden çelişkili düzenleme, kamu vicdanını incitecek bir eşitsizlik, kayırma ve imtiyaz yaratır (Any.Mad.10). -Sözelimi memur olsaydı- işlediği suça göre, rüşvetten yargılanabilecek üye, bu yasa sayesinde böyle bir suçu işlememiş sayılacak ve bu suçtan yargılanamayacaktır. Çünkü, memur değildir. Kurul üyesi olmayan -sözelimi, üye ile birlikte suça iştirak eden- diğer görevli yada görevliler ise, bu suçtan yargılanabileceklerdir. Yasa, bu yönüyle bir sorumsuzluk kategorisi üretmektedir. Bu hüküm, suçları yargıdan, suçluları hukuktan kaçırmaktadır. Anayasamızın 2, 9, 138 hükümlerine açıkça meydan okunmaktadır. Yasama organı, bir ilim olan ceza hukukunun kökleşmiş ve yargı elinde bulunan alanları daraltacak, suçluların el ve kollarını sallayarak dolaşabileceği bir düzenlemeye gidemez. Yargı ile yasamanın ilişilemeyecek saf alanları vardır ve bu alanlardan birisi de üzerinde durduğumuz alandır.

d) Yasanın mevcut hükmü, sözü geçen kurul üyelerini, ceza hukuku anlamında memur saymamaktadır. Başka deyimle, suç ve suçlu tarifi değişmekte, bunlar yönünden görev suçları, artık söz konusu olamamaktadır. Ceza hukukumuzun referans düzeyindeki ünlü normu, lehe olan cürmi ve cezai yeni hükümlerin geriye yürüyeceği prensibini kapsar. (TCK M a d. 2/2)

İmdi;

Yasanın yürürlüğünden önceki tarihlerde, bu bankalarda işlenmiş (takibe uğrasın veya uğramasın), bu kurul üyelerinin yılanmamış suçları bakımından da suçu ortadan kaldıran veya

başka tavsife döndüren bir hukuki etkiyle karşı karşıyayız. Yasama organının, yürürlük tarihinden önce işlenmiş suçları etkileyen her türlü tasarrufu, aynı zamanda af etkisi doğurur. Yasanın (hukuki tasarrufun), suç, suçlu veya ceza tariflerini değiştirme niteliği taşıması, farklı sonuç doğurmaz. Anayasal anlamda af, işlenmiş suçları, kurulmuş hükümleri ortadan kaldırma, başka suça veya cezaya dönüştürme veya cezayı azaltma unsurlarından birisini içeren yasama iradesini ifade eder. Olayımızda, kamu bankalarının belli üyeleri yönünden geleceğe yönelik olarak suç ve suçlu tarifi yeni bir yapı kazanmaktadır. Lehe olan ceza normlarının geriye yürürlüğü prensibi, yasanın yürürlük öncesi bu alan suçları bakımından af etkisi doğurur. Anayasamızın 87 nci maddesi, af önerisinin ancak üye tam sayısının 3/5 çoğunluğu ile kurallaşabileceğini emretmektedir. bu madde, genel kurul oylamasında, açık oylanmalı ve nisabın oluşup oluşmadığı gözetilmeli idi. Ne var ki, Anayasamızın 89 uncu maddesine aykırı olarak yasanın geneli üzerinde yapılan son açık oylama, konversiyon kuralı yoluyla geçici 1 inci madde için de bir tespiti içerdiğinden, 3/5 nisabının altında kalan oylama sonucu ile bu madde reddedilmiş sayılmalıdır. maddenin, nitelikli nisabın altındaki oyla kabul edilmiş sayılması dahi, Anayasanın 87 nci maddesine, belirtilen nedenle aykırıdır.

e) Bu layihamızın “-1-Genel Olarak/4” bölümünde kısmen değinildiği gibi maddenin sağladığı koruma (bir tür sorumsuzluk) zırhı, büyük yolsuzlukların gerçekleştirilmesine çok elverişlidir. Özellikle, kimisi basına yansımış ve gerçek boyutları banka sırlarına gömülmüş, kredi giysisine büründürülmüş gayri meşru transferler, “zaten sorumluluğun yok” gerekçesine dayalı sözlü talimatlarla ve zorlamalarla silinebilecektir. Hükmün yolsuzluğu besleyebilecek bu karakteri, hukuk devleti ilkesi ile bağdaşmaz (Any.Mad.2). Hukuk devleti, yolsuzlukları önleme kapasitesi gelişmiş, kaliteli kural üretimini (Kanun yapımını) da içerecek genelliktir.

YÜRÜRLÜĞÜ DURDURMA İSTEĞİMİZİN GEREKÇESİ

Yasanın, dava konusu her üç maddesindeki hükümleri, uygulandığında hemen etki doğuran, telafisi imkansız riskleri barındıran bir karakterdedir. Özellikle 6 ncı maddedeki onbinlerce personeli ilgilendiren tasfiye formülü, kısa zamanda uygulamaya aktarılıp tüketilebilir. Anayasal yargının oluşturacağı iptal hükmünün sonuçsuz kalması, bu seçenekte muhakkaktır. Keza, RTÜK bakımından 7 nci madde; ceza adaleti ve yolsuzluk kapasitesi bakımından geçici 1 inci madde, aynı akıbeti bünyesinde taşımaktadır.

Yüksek Mahkemenin, diğer işlere göre öncelik tanıyarak, yürürlüğü durdurma isteğinin ivedilikle karara bağlaması, dava konusu kuralların ve düzenleme alanının doğalarından kaynaklanan zorunluluk olarak görülmektedir. Özellikle sağlanan kısmi sorumsuzluk (koruma) zırhı ile, kimisi basına yansımış kredi giysili kamu transferlerinin faizlerinin tamamının, asıllarının tamamına yakın kısmının silinmesi, daima mümkündür. Bu potansiyel olasılık dahi, yürürlüğü durdurma kararını ivedileştirecek yeter bir sebeptir.

TALEP-SONUÇ

1- Yasanın 6 ncı maddesinin; 7 nci maddesinin “A” fıkrasının (hükmünün), geçici 1 inci maddesinin ikinci ve üçüncü fıkralarının; belirtilen ve yüksek mahkemece belirlenecek olan Anayasaya aykırılık sebepleriyle iptallerine,

2- Dava konusu hükümlerin öncelikle ve ivedilikle yürürlüklerinin durdurulmasına,

Karar verilmesi hususu, yüksek takdire arz ve talep olunur. 07.02.2002””

Esas Sayısı : 2002/31
Karar Sayısı : 2002/58